

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219200080
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6219200080.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Ivce Hanuskovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v spore žalobcu K. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. K., XXX XX C. J., právne zastúpeného splnomocnenou právnou zástupkyňou Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou, so sídlom Komenského 3, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanej A. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. C. č. XXX/XX, XXX XX R. C., právne zast. splnomocneným právnym zástupcom JUDr. Jozefom Školníkom, advokátom, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, o zaplatenie 2 000 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11C/2/2019-414 zo dňa 17. 01. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol; o trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanej domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 2 000 € spolu s 5,00 % úrokom z omeškania ročne zo žalovanej sumy od 06. 12. 2018 do zaplatenia z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na účet žalovanej boli podľa dohody strán sporu poukazované mesačné príjmy žalobcu zo zamestnania, pretože nemal zriadený vlastný bankový účet. Žalovaná mu zriadila dispozičné právo k jej účtu č.: XXXXXXXXXXX/XXXX, vedenému v I., a.s. (ďalej aj „predmetný účet“), ku ktorému mu poskytla bankovú kartu a umožnila mu realizovať platby a výbery. Žalobca v žalobe uviedol, že so žalovanou žili v spoločnej domácnosti. V zmysle ústnej dohody mohla žalovaná spotrebovať z jeho finančných prostriedkov uložených na predmetnom účte sumu 50 € mesačne na náklady spojené s bývaním. Žalovaná vzájomnú dohodu nedodržala, zrušila jeho dispozičné právo k predmetnému účtu a odmietla mu vydať nespotrebovanú časť jeho peňažných prostriedkov poukázaných na predmetný účet ako mzda jeho zamestnávateľom, preto dňa 12.12.2018 vyzval prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žalovanú na vydanie sumy vo výške 3 500 €, ktorá v tom čase nebola premičaná. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalobca v žalobe okrem vyššie uvedených skutočností tvrdil, že v období od 01/2017 do 09/2018 bola spoločnosťou Technogym E. E., s. r. o. (zamestnávateľom žalobcu) poukázaná na predmetný účet žalovanej mzda žalobcu spolu vo výške 15 215,53 €, z ktorej po zohľadnení svojich osobných výdavkov ušetril žalobca podľa jeho tvrdenia mesačne minimálne sumu 100 €. Za uvedené časové obdobie sa žalovaná podľa žalobcu na jeho úkor bezdôvodne obohatila najmenej o sumu 2000 €. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vykonal dokazovanie a na základe

vykonaného dokazovania zistil, že žalobca nepreukázal esenciálny predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia, t. j. nepreukázal objektívnu fakticitu (faktický stav) vzniku majetkovej výhody, resp. majetkového prospechu na strane žalovanej, ktorý stav by vznikol bez právneho dôvodu na úkor žalobcu. Konštatoval, že žalobca tvrdil, že podľa ústnej dohody so žalovanou boli jeho mzdové prostriedky dočasne uložené na bežnom účte žalovanej č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, že dňa 07. 11. 2018 mu žalovaná zrušila dispozičné právo k tomuto bežnému účtu a nevydala mu nespotrebovanú časť jeho mzdy poukázanej na tento bežný účet jeho zamestnávateľom, pričom sa bezdôvodne na jeho úkor obohatila najmenej o sumu 2 000 €. Uvedené skutkové tvrdenia žalobcu žalovaná poprela, pričom uviedla, že ústna dohoda uzatvorená medzi ňou a žalobcom o uložení peňažných prostriedkov žalobcu na jej bežný účet subsumovala spoločné hospodárenie so všetkými prostriedkami na bežnom účte (žalobcu aj žalovanej). Táto dohoda nebola v rozhodnom čase obmedzená rozsahom a ani účelom použitia týchto peňažných prostriedkov. Vo vzťahu k uvedeným tvrdeniam žalovanej okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že tvrdenia žalobcu vo väzbe na použitie finančných prostriedkov z bežného účtu žalovanej neboli podložené pravdivo ani úplne. Z písomného odôvodnenia žaloby, doručenej súdu dňa 15. 01. 2019, je podľa okresného súdu zrejmé, že žalobca najskôr tvrdil, že žalovanej umožnil, aby z jeho finančných prostriedkov uložených na jej bežnom účte použila mesačne na výdavky spojené s bývaním sumu 50 €. Následne, dňa 17. 12. 2019 žalobca toto tvrdenie upravil a uvádzal, že výdavky na bývanie a domácnosť uhrádzali so žalovanou spoločne a časť peňažných prostriedkov poukazovaných na účet žalovanej minul na veci svojej osobnej potreby. Vzhľadom na stanovisko žalovanej, žalobca svoje tvrdenia v spore korigoval v doplnenom obsahu žaloby zo dňa 16. 01. 2020, kedy predchádzajúce vyjadrenia ohľadom spoločného hospodárenia zo žaloby vypustil a trval na tom, že žalovaná vyberala z predmetného účtu kartou čiastku 50 € mesačne bez jeho vedomosti o tom. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že z rekapitulácie uvedených podstatných tvrdení žalobcu vyplýva, že sú nekonzistentné. Konštatoval, že žalobca porušil procesnú disciplínu podľa § 150 CSP. K rozhodujúcim skutkovým tvrdeniam, ktoré v konaní medzi stranami sporu zostali sporné, žalobca nepredložil žiadny ďalší dôkaz. Nepreukázal najmä užšiu dohodu strán sporu na hospodárení v takom rozsahu, že žalobca bude prispievať na bývanie a chod domácnosti sumou do výšky 50 € mesačne, ani to, že žalovaná uskutočňovala výbery z predmetného účtu z jeho finančných prostriedkov vo výške 50 € mesačne, bez vedomosti žalobcu. Vykonanými dôkazmi mal okresný súd za preukázané, že od 01. 01. 2017 do 31. 10. 2018 na bežný účet žalovanej IBAN: SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXXXX bola poukázaná mzda žalobcu v celkovej výške 16 405,76 € a mzda žalovanej vo výške 23 451,17 €. Žalobca mal k predmetnému osobnému účtu žalovanej zriadené dispozičné právo a disponoval platobnou kartou č. 676219. Žalovaná disponovala platobnou kartou č. XX. Z výpisov z predmetného účtu mal okresný súd za preukázané, že platobnou kartou č. J. boli z predmetného účtu realizované platby vo výške 15 630,76 € a platobnou kartou č. XXXXXX boli z predmetného účtu realizované platby vo výške 15 265,27 €. Zo zaúčtovaných operácií na predmetnom účte vyplýva, že platobnou kartou č. Q. vykonali strany sporu úhrady za nákup tovaru najmä v hypermarketoch (Kaufland, Lidl, CBA a iné) vo výške 6 576,82 €. Z platobnej karty č. X boli realizované s rovnakým účelom z predmetného účtu úhrady vo výške 1 698,63 €. Zároveň s výpisu z predmetného účtu vyplýva, že platobnou kartou č. XXXXXX boli uskutočňované v rozhodnom čase úhrady na čerpacej stanici SHELL spolu vo výške 1 953,90 €. Tieto výpisom z predmetného účtu preukázané skutočnosti však podľa okresného súdu nesvedčia v prospech pravdivosti tvrdení žalobcu v tom zmysle, že vynaložil v súvislosti s výdavkami na spoločnú domácnosť na potraviny viac o sumu 2 439,09 € a na benzín viac o sumu 834,56 € ako žalovaná. Položky evidované výpismi z predmetného účtu neumožňujú identifikovať druh výdavkov, či sa jedná o výdavok na potraviny, benzín, drogériu alebo či sa jedná o iný druh výdavku. Ďalej z jednotlivých zaúčtovaných položiek uvedených vo výpise z predmetného účtu nie je zrejmé, či sa jedná o spoločný výdavok uskutočnený z platobnej karty žalobcu vynaložený na nákup tovaru do spoločnej domácnosti alebo o výdavok na predmety slúžiaci osobnej potrebe žalobcu. Zároveň nemožno podľa okresného súdu prehliadnúť, že v rozhodnom čase boli na predmetný účet žalovanej poukazované aj príjmy z jej zamestnania (mzda) vo výške spolu 23 451,17 €, z ktorých boli v rozhodnom období platobnou kartou č. XXXXXX vykonané úhrady vo výške 15 265,27 €. Počas celej doby spolužitia sporových strán v rokoch 2014 až 2018 sa žalovaná podieľala na spoločných príjmoch domácnosti podstatne vyššou sumou (54 091,50 €) ako žalobca (19 121,02 €). Na uvedenom základe okresný súd dospel k záveru, že predloženými dôkazmi nebol objektívne zistený a preukázaný skutkový základ žaloby v tom zmysle, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila tým, že po zrušení dispozičného oprávnenia žalobcu k predmetnému bežnému účtu nevydala žalobcovi jeho nespotrebované finančné prostriedky uložené na predmetnom bežnom účte. Okresný súd preto žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa výsledku sporu v zmysle

ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. Proti výroku II. o trovách konania rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru je rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi, pretože súd prvej inštancie nezohľadnil v danom prípade pri rozhodovaní o trovách konania dôvody hodné osobitného zreteľa, vzhľadom na v odôvodnení uvedené skutočnosti a tiež vzhľadom na obtiažnosť preukazovania reálneho použitia jednotlivých peňažných prostriedkov pri platbách kartou, resp. výberom v hotovosti. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu zohľadniť dôvody hodné osobitného zreteľa a rozpor s dobrými mravmi. Zdôraznil, že s odvolaním napadnutým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania sa nestotožňuje, pretože je nespravodlivé, aby znášal trovy konania v plnom rozsahu. Má za to, že na jeho strane sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých nemôže byť žalovanej priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy prvoinštančného konania v rozsahu 60 % alebo aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. o trovách konania zrušil a vec vrátil v uvedenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhuje, aby odvolací súd „odvolanie žalobcu zamietol.“ Zdôraznila, že v konaní pred súdom prvej inštancie vyvrátila všetky tvrdenia žalobcu. „Taktiež preukázala, že za žalovaného uhradila dlhy z exekúcií a dokonca za neho platila aj poisťku, čo žalobca priznal.“ V konaní pred súdom prvej inštancie bola jednoznačne úspešná, preto jej súd prvej inštancie dôvodne priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie na základe výsledku konania rozhodol o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

6. Žalobca v odvolaní tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania je nespravodlivé a že je v rozpore s dobrými mravmi, pretože súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že na strane žalobcu nastal stav dôkaznej núdze, keď nebolo možné preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poukávané jeho zamestnávateľom na predmetný účet žalovanej použité v tom zmysle, či boli použité na výdavky súvisiace s chodom domácnosti ale na predmety jeho osobnej potreby.

7. Podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

8. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Po prejednaní odvolania žalobcu z hľadiska odvolacích námietok uvedených žalobcom v odvolaní odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie rozhodol vo výroku o trovách konania vecne správne, pričom tak, ako ukladá ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, rozhodol o trovách konania na základe výsledku sporu. Žalobca v odvolaní z celého odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vytrhol z kontextu odôvodnenia jednu vetu, a to, že „zo záúčtovaných položiek (uvedených v predmetnom výpise z účtu) nie je zrejmé, či konkrétna platba z platobnej karty žalobcu bola uskutočnená na nákup tovaru do spoločnej domácnosti alebo na predmet slúžiaci osobnej potrebe žalobcu“, (čo žalobca v odvolaní automaticky, bez ďalšieho, reprodukoval ako okolnosť hodnú osobitného zreteľa svedčiacu pri

rozhodovaní o trovách konania v jeho prospech), avšak opomenul, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku tiež uviedol, že „počas celého spolužitia sporových strán v rokoch 2014 až 2018 sa žalovaná podieľala na spoločných príjmoch spoločnej domácnosti so žalobcom podstatne vyššou sumou (54 091,50 €) ako žalobca (19 121,02 €)“, čo znamená, že podiel žalovanej na uspokojovaní potrieb spoločnej domácnosti so žalobcom bol logicky vyšší ako podiel žalobcu. Žalobca bez akéhokoľvek podkladu vo výsledku sporu žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 %, čo znamená, že de facto navrhol, aby odvolací súd na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP, ktoré upravuje rozhodovanie o trovách konania v prípade čiastočného úspechu v spore, čo nie je tento prípad. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o trovách konania zobrať do úvahy aj dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), odvolací súd uvádza, že žalobcom v odvolaní uvádzané dôvody hodné osobitného zreteľa - dôkazná núdza pri preukazovaní žalobou uplatneného nároku nezakladá v danom prípade vzhľadom na okolnosti vzniku sporu možnosť aplikácie ust. § 257 CSP, ktoré predstavuje z hľadiska náhrady trov konania výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady za zavinenie.

10. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. o trovách konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil konštatujúc, že z dôvodovej správy k zákonu č. 160/2015 Z. z., Civilnému sporovému poriadku vo vzťahu k ustanoveniu § 257 CSP vyplýva, že „Navrhovaná práva úprava ponecháva osobitné kritérium na nepriznanie náhrady trov konania podľa predošlých zásad (§ 150 OSP). Keďže uplatnenie tejto konštrukcie prichádza do úvahy len výnimočne, osobitné kritérium dôvodov osobitného zreteľa sa má vykladať prísne reštriktívne“. V danom prípade žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal, že sú na jeho strane dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktorých existencia opodstatňuje aplikáciu ust. § 257 CSP na rozhodnutie o trovách konania, pričom na uvedenom fakte nič nemení ani skutočnosť, že žalobca sa pri preukazovaní žalobou uplatneného nároku na zaplatenie sumy 2 000 € s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia ocitol v dôkaznej núdzi, pretože v konečnom dôsledku ku každej platbe kartou obchod vydáva aj pokladničný blok, ktorými mal žalobca možnosť pravdivosť svojich tvrdení preukázať.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej (náhrady) rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením.

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).